

Arrest

nr. 70 771 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 juli 2011, en van het bevel van 15 maart 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 7 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 15 maart 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing.

Op 11 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Y. Y., G. (R.R.: 679081534435)

nationaliteit: Ghana

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter en medisch getuigschrift over gedateerd op 05.04.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2011 bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 11.05.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 15.03.2011, en dient zij dringend van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het dossier en uit de eerste bestreden beslissing zoals deze gevoegd is bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster op dinsdag 15 maart 2011 in kennis werd gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve was donderdag 14 april 2011 de uiterste datum waarop verzoekster een verzoekschrift tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2011 kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 8 augustus 2011 ingediende beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis* is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; o.c., nr. 416) voor wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: schending van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht

- De DVZ oordeelt in de beslissing dat de aanvraag 9ter VW van verzoekster onontvankelijk is vermits het standaard medisch attest niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

- Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Het ingediende medisch attest en het standaard medisch attest, dat sinds eind januari 2011 dient aangewend te worden, zijn volledig gelijk. Enkel de hoofding van het attest verschilt. De gevraagde gegevens betreffende het ziektebeeld van de aanvrager is in beide attesten geheel gelijk. De DVZ heeft aldus nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren. De DVZ heeft slechts een oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest.

Artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3 ° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid:

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "

De hoofding van het door verzoekster ingediende medisch getuigschrift bevat de volgende vermelding:

"MEDISCH ATTEST

Bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F. O. D. Binnenlandse Zaken) "

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift bevat de volgende vermelding:

"FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken MEDISCH GETUIGSCHRIFT

Bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken. "

Met uitzondering van de hoofding is het ingediende medisch attest inhoudelijk volledig gelijk aan het standaard medisch attest. Het ingediende attest vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te meer in de memorie van toelichting het volgende wordt bepaald met betrekking tot het medisch attest:

"Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegeven noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o. m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt.

De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden. " (Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 147),

Het ingediende medisch attest voldoet volledig aan het model zoals voorgeschreven door het KB van 24 januari 2011 en beantwoordt aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het attest de ziekte vermeldt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Tenslotte verwijst verzoekster naar de beslissing van uw Raad van 18 mei 2011, nr. 61 726 waar de voorzitter van oordeel is dat de DVZ heeft nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren en slechts een héél oppervlakkige prima facie toets heeft uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest en dat dergelijke werkwijze niet strookt met een zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard om reden dat het door verzoekster overgemaakte medisch attest niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 24 januari 2011). Volgens de verwerende partij ontkent of weerlegt verzoekster alvast niet dat zij geen gebruik heeft gemaakt van het standaard medisch getuigschrift. De bewering als zou het door verzoekster voorgelegde medisch getuigschrift enkel een andere hoofding hebben, maar inhoudelijk identiek zijn aan het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorgeschreven medisch attest, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen standaard medisch getuigschrift werd gebruikt.

Verwijzend naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid exclusief bevoegd is de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Volgens de verwerende partij komt het de gemachtigde niet toe het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf overgemaakte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken, doch dient hij na te gaan of het medisch attest voldoet aan de bij wet gestelde vormvereisten, met name of de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en of dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. De verwerende partij betoogt dat het dossier slechts voor advies wordt overgemaakt aan de raadgevende arts indien aan voormelde voorwaarden is voldaan. Het medisch getuigschrift dient dan ook bestemd te zijn voor de gemachtigde van de staatssecretaris. Volgens de verwerende partij kan verzoekster derhalve niet stellen dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen daar zij zichzelf heeft onttrokken aan de wettelijke verplichtingen.

De verwerende partij laat verder gelden dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze in een enig middel aanvecht.

In de mate waarin verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wijst de verwerende partij erop dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Volgens de verwerende partij werd de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij besluit dat het niet onredelijk is verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren nu vaststaat dat zij geen gebruik heeft gemaakt van het door voornoemde bepaling uitdrukkelijk voorgeschreven standaard medisch getuigschrift. Volgens de verwerende partij kan verzoekster de bestreden beslissing bovendien niet als onzorgvuldig bestempelen, aangezien zij wist of behoorde te weten dat een standaard medisch getuigschrift voorgelegd diende te worden. Dat verzoekster nagelaten heeft dit te doen, is te beschouwen als een onzorgvuldigheid in haar eigen dossiervoorbereiding.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde medisch attest niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekster bij haar aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest voorziet de mogelijkheid om duidelijk de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden. Het ingediende medisch attest beantwoordt volledig aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat in de hoofding van het ingediende medisch attest tussen de woorden “bestemd voor” en de woorden “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”, de woorden “de adviserende arts van” werden gevoegd, laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch getuigschrift is zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147).

Het gegeven dat op een modelformulier een verduidelijking werd aangebracht, die bovendien gelet op hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet – waarin voorzien wordt dat de medische beoordeling die moet plaatsvinden op basis van medische attesten gebeurt door een ambtenaar-geneesheer – perfect logisch is, laat op zich niet toe te oordelen dat geen gebruik zou zijn gemaakt van het voorziene standaard medisch getuigschrift.

Waar de verwerende partij opmerkt dat het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk niet is gericht tot een arts maar tot de gemachtigde en lijkt aan te geven dat door de ‘verkeerde betiteling’ van het medisch attest en de toevoeging van de woorden “voor de adviserende arts van ...” het medisch attest niet wordt onderworpen aan de ontvankelijkheidscontrole van de gemachtigde, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat het medisch attest ‘rechtstreeks’ is voorgelegd aan de door de verwerende partij aangestelde arts. Uit de stukken blijkt integendeel dat de aanvraag om medische redenen met bijgevoegde stukken, waaronder het medisch attest, is verstuurd naar de “Dienst Humanitaire Regularisaties – artikel 9ter” en wel degelijk voor controle inzake de ontvankelijkheid is voorgelegd aan de gemachtigde. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat, door het verschil in de hoofding van het voorgelegde medisch attest van het standaard medisch attest, de gemachtigde niet meer in staat is om de ontvankelijkheidsvoorwaarden na te gaan en te onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2011.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET